

László Noémi

Helyrajz

Itt magyarul lehet kérni
 a kenyeret. Körben fenyőpompával
 guggolnak a hegyek. Gyerektérdek
 deres homokozó körül. Másképp
 dühöng a nép, másképp örül.
 Egyáltalán, itt minden
 olyan népi. A szót, az indítékot
 idegen nem érti. Hogyan érthetné,
 nem itt született. Ha igyekszik is,
 csak jöttment lehet. Munkál itt valami
 zsigeri büszkeség. Pusztán önmagában
 semmi sem elég. Nem elég nagy,
 se súlyos, sem igaz. Fonják, faragják,
 festik, akkor az. Az élet nyilván itt sem
 folyton fenékgig tejfel. Csala tornya
 nem olyan, mint az Eiffel.
 Fontos, hogy az idő
 itt merő szenvedés. E tényt
 kibontani a nyelvi tér kevés.
 Mintha az egyenes beszédnek
 üzent volna hadat ez a világ.
 Furfangot vet, sérelmet arat.
 Mintha vég ellenében itt más
 volna a tét. Az élő másban fogja
 fel önnön végzetét. Hogy miben,
 azt én, jöttment, pontosan nem tudom.
 Ülök, nézem a vészterhes csendet.
 Hallgatom. Leülök jó előre,
 leültetnek, ha nem. Bármilyen szóba
 kerül, rosszul értelmezem. Sutba
 repül szívem, testem, lelkem,
 tudásom. Legjobb, ha véleményem
 nyitány alatt elásom. Itt csupa
 bizonyosság, amíg ellát a szem.
 Csak aki hasonul, cselekszik
 helyesen. Megvan tudniillik már
 mindennek a módja. Szelleme
 a helyet önmaga ellen óvja.
 A helyi egyrészt tüntet,
 másrészt menekül. Nyomasztóan
 magányos, sosincs egyedül.
 Csapatosan vonul, vigad,
 viaskodik. Ha visszafordul, ellát
 az égi bajnokig. De ég helyett a kútba,
 vagy köldökére néz. Így könnyű,
 amikor ilyen nehéz.

László Noémi
 (1973, Kolozsvár)
 költő, műfordító,
 József Attila-díjas